

«закритий судовий розгляд допускається», можна зробити висновок, що це не обов'язок, а право суду. Отже, вирішення питання щодо проведення чи ні закритого судового розгляду залежить від професійної свідомості та етичної культури конкретного судді, який в нарадчій кімнаті вирішує питання постановлення мотивованої ухвали про закритий судовий розгляд цивільної справи.

Також, на мою думку, необхідним є вдосконалення положень цивільного процесуального закону, які б чіткіше регулювали забезпечення захисту конфіденційної інформації при здійсненні судового розгляду цивільних справ.

Отже, в умовах стрімкого розвитку інформаційного суспільства захист визначеної законом конфіденційної інформації має бути забезпечений у всіх сферах, в тому числі при здійсненні цивільного судочинства.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України: Закон України, 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР //Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141.

2. Цивільний процесуальний кодекс України: Закон України, 18 березня 2004 № 1618-IV // Відомості Верховної Ради України, 2004, № 40 - 41, ст. 135.

3. Про державну таємницю: Закон України, 21 січня 1994 № 3855-XII // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, N 16, ст.93.

4. Науково-практичний коментар Цивільного процесуального кодексу України, 2012р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://meگو.info/>

5. Теоретичні проблеми цивільного процесуального права : Підручник / М.М.Ясинок, М.П.Курило, О.В.Кіріяк, О.О.Кармаза, С.І.Запара та ін.; За заг. ред. д.ю.н. професора М.М. Ясинка. – К.: Алерта, 2016. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://repo.sau.sumy.ua/>



Савчук В.

*студент групи ПРзм-11 юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*

Науковий керівник: *к.ю.н., доцент, доцент кафедри
цивільного права і процесу ТНЕУ
Слома В.М.*

ПРАВО ЛЮДИНИ НА МЕДИЧНУ ДОПОМОГУ

Відповідно до ст. 49 Конституції України кожен має право на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування. Охорона здоров'я забезпечується державним фінансуванням відповідних соціально-економічних, медико-санітарних і оздоровчо-профілактичних програм. Держава створює умови для ефективного і доступного для всіх громадян медичного обслуговування. У державних і комунальних закладах охорони здоров'я медична допомога надається

безоплатно; існуюча мережа таких закладів не може бути скорочена. Держава сприяє розвитку лікувальних закладів усіх форм власності.

Конвенція про захист прав і гідності людини щодо застосування біології та медицини: Конвенція про права людини та біомедицину у ст. 3 закріплює, що сторони, враховуючи медичні потреби та наявні ресурси, вживають відповідних заходів для забезпечення в межах їхньої юрисдикції рівноправного доступу до медичної допомоги належної якості.

Право на медичну допомогу посідає важливе місце й у цивільному законодавстві. Так у ст. 284 Цивільного кодексу України закріплено, що фізична особа має право на надання їй медичної допомоги.

Закон України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» у ст. 3 закріплює, що медична допомога - діяльність професійно підготовлених медичних працівників, спрямована на профілактику, діагностику, лікування та реабілітацію у зв'язку з хворобами, травмами, отруєннями і патологічними станами, а також у зв'язку з вагітністю та пологами.

І.Я. Сенюта визначає медичну допомогу як вид професійної діяльності, який включає сукупність заходів, спрямованих на профілактику, діагностику, лікування і реабілітацію, з метою збереження, зміцнення, розвитку та, у разі порушення, відновлення максимально досяжного рівня фізичного й психічного стану людського організму, що здійснюється медичними працівниками, які мають на це право згідно з чинним законодавством [2, с.277].

З одного боку, право на медичну допомогу є об'єктивним та конституційним правом, метою закріплення якого в Основному Законі є декларація певних соціальних досягнень та утвердження у зв'язку з цим правових підстав для громадянина вимагати від держави конкретних соціально-правових гарантій та правових механізмів їх дотримання. Але з іншого, – суб'єктивне цивільне право на відміну від об'єктивного права є не абстрактною можливістю, а конкретними межами і точною мірою дозволеної поведінки. До того ж, суб'єктивне цивільне право юридично забезпечене кореспондуючим йому обов'язком [1, с.68].

Важливим правом пацієнтів є право на безпеку і якість медичної допомоги. Безперечно медична допомога, яка надається пацієнтам, повинна задовольняти потреби людини, які зумовлені станом її здоров'я, не створюючи при цьому загрозу для її життя та здоров'я [3, с.305].

Надання медичної допомоги кожному пацієнтові в Україні повинне ґрунтуватися на таких принципах:

- повага особистості пацієнта та його гідності, включаючи право на самовизначення;
- забезпечення захисту здоров'я в обсязі можливостей існуючих засобів профілактики і лікування хвороб;
- прагнення до досягнення максимальної якості медико-санітарної допомоги;
- забезпечення доступу до медичної інформації, що стосується особисто пацієнта, та її конфіденційності;
- недопущення будь-якої дискримінації стосовно доступу до медичної допомоги [4, с.23].

ЛІТЕРАТУРА:

1. Миронова Г.А. Право на медичну допомогу: цивільно-правова характеристика [Електронний ресурс]: Режим доступу: irbis-nbuv.gov
2. Сенюта І.Я. Право людини на медичну допомогу: деякі теоретико-практичні аспекти // Медичне право України: правовий статус пацієнтів в Україні та його законодавче забезпечення (генезис, розвиток, проблеми і перспективи вдосконалення): Матеріали II Всеукраїнської науково-практичної конференції (17-18 квітня 2008 року, м. Львів). – Львів, 2008. – С. 277-283.
3. Слома В.М. Права пацієнтів в Україні та гарантії їх здійснення // Медичне право України: правовий статус пацієнтів в Україні та його законодавче забезпечення (генезис, розвиток, проблеми і перспективи вдосконалення): Матеріали II Всеукраїнської науково-практичної конференції (17-18 квітня 2008 року, м. Львів). – Львів, 2008. – С. 304-308.
4. Шекера О.Г. Забезпечення прав людини у медичній галузі [Електронний ресурс]: Режим доступу: irbis-nbuv.gov.ua

